

5
1954

ნან. ნ. მაღალაშვილი

საქართველო
ბიბლიოთეკა

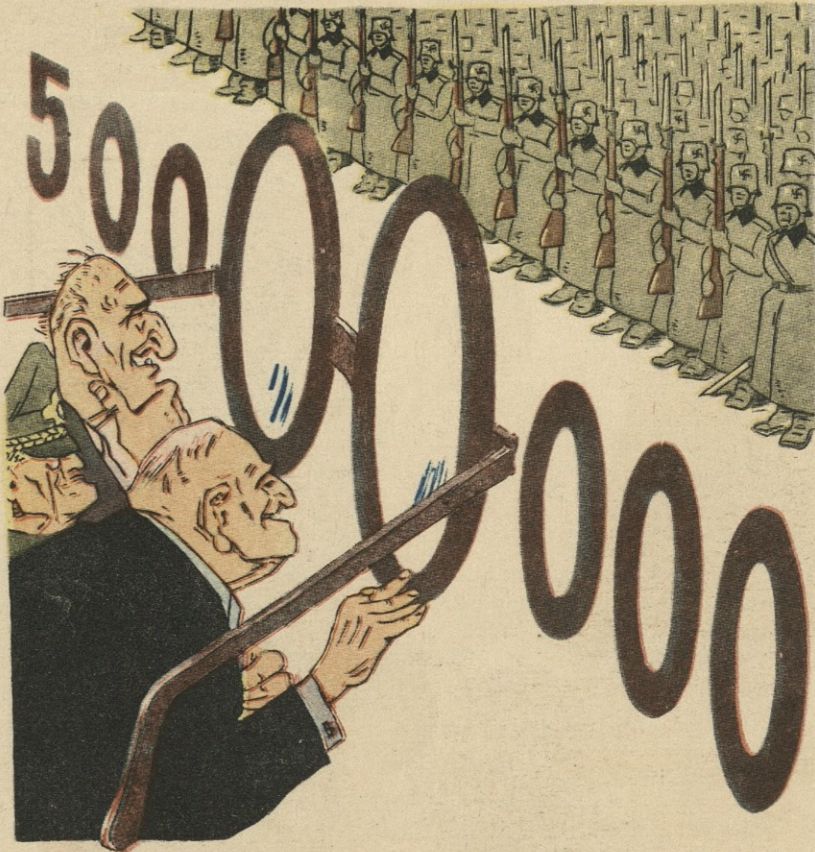

ღამნაშავე მშობლები და გაბუჯული გოგონა

— საბრალო გოგონა! გაბუჯული იქნება, რა თქმა უნდა, მთელი ზაფხული და შემოდგომა ამაოდ ვიზრუნეთ, ვერ იქნა და ვერ მოვახერხეთ უმადლესში მოგვეყუო. შინ გვზის... ზამთარი კარზეა და დავიღუპებით ახალი პალტო ცაცა მკერვალმა დროზე თუ არ მოუტანა, ძველს ხომ არ ჩაიცვამს? სულ მუდამ შინ ხომ არ იქნება ფეხმორთხმული?!

გონი

№20 თბილისი საქმობეარი 1954 წ. ჟალი 2 კან.

სათვალაუბრო საკითხი სათვალაუბრით

ნება დართეს იარაღი რომ აესხა ხუთას ათასს და სათვალეც ორი ნოლით აცხოველებს იმათ მალას...

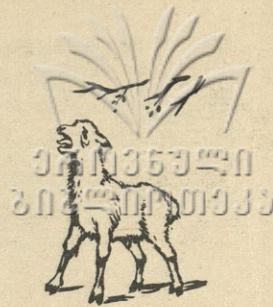
ზოოგაენიკური ქარაგმები

— აბა, ზოოტექნიკიდან თუ ამისნით ასეთ ამბავს: თავმჯდომარის დანახვაზე ცხვარი თვალებს რატომ ნაბავს? — ბარაქიან შემოდგომით სუფრა არის ყველგან შლილი; თავმჯდომარეს ლხინი უყვარს, და დედაცხვარს — თავის შვილი.

ფერმაში ყავთ ფრინველები, ყველა ჯრშის, ყველა კუთხის, მათში მხოლოდ ინდაური უცხო სტუმრებს რატომ უფრთხის? — შინაური ფრინველია, ის არა ჰგავს ორბს, ან წეროს, — ფრთხება, ვახ, თუ ბალანსიდან გამგემ უცებ ჩამოწეროს.

ზოგჯერ, ძროხაც რომ ცახცახებს, ამისნით, რის ბრალია, ცხოველური შიში არის, თუ ცნობილი მალარია?! — იშვიათი შემთხვევაა! და ეს მხოლოდ მაშინ ხდება, თუ ცენტრიდან ფერმის გამგე რევიზიას ელოდება.

სერგო აბაიშვილი

გადასაქმების სასწრაფო მანქანა

იქნებ შემოდგომის დილამ იმოქმედა, რომ ვასილ ვართაზაროვი უცებ ფიზკულტურის თაყვანისმცემელი გახდა. მან გუნებაში ხოტბაც კი შეასხა ფიზკულტურული ველოგადარბენის გამოგონს და მეორე სადღეგრძელო „იმ ბიჭებს“ მიუძღვნა, რომლებიც ამ გადარბენის დროს სასწრაფო დახმარებას დაისაქირობდნენ.

ანგარიშის საქმე იყო: ვართაზაროვს, რომელიც მესამე თანრიგის მძღოლად ითვლება, ამ დღეს კურორტოლოგიის სამეცნიერო-საკვლევ ინსტიტუტში ხათრი გაუწიეს და სასწრაფო დახმარების მანქანა **მოდ 70-29** ჩააბარეს.

ხუმრობა საქმეა? კაცი უცებ პირველი კატეგორიის წონაში აიყვანეს და უთხრეს:

— ამ მანქანით მცხეთაში ჩაიყვან გადარბენის მონაწილეთა დასახმარებლად გამოყოფილ ექიმთა ბრიგადას, გასაგებია?

— ვაჰ, გასაგები როგორ არ არის, აქ ჩავესხამ — იქ ჩამოვესხამ, მაგას რა კრედელები უნდა?

— გადარბენა რომ გათავდება, ბრი-

გადას უქანვე ჩამოიყვან, ესეც ხომ გასაგებია?

— გასაგებია მაშ, ჩამოვიყვან და სადაც საჭიროა იქ მივიყვან!

ამ ინსტრუქციის ძალით ზენოდასახელებულმა მანქანამ მცხეთის გზაზე გაიქროლა და... უცებ თეთრიწყაროს რაიონში კი ამოყო თავი.

— ვისა ჰყავს წასაყვანი ქათმები, გოჭები, ბატები? — ყვიროდა ორლობეებში ვასილ მაცაკიჩი (ვართაზაროვის საალერსო მისამართია).

— ვისა აქვს წასაღები ჰამიდორი, პანტა, ვაშლი, ბადრიჯანი?! — ბანს აღლევდა მძღოლის თანაშემწე.

— არც ქალაქში წამსვლელები არიან? წამოდით, იაფი მგზავრობა იქნება, სახელმწიფო მანქანაა. სწრაფია!

ამ ყვირილითა და საყვირის გუგუნით სოფელ ჯორჯიაშვილში შეაჯიროთა ვართაზაროვმა სასწრაფო დახმარების მანქანა **მოდ 70-29**.

სოფელში ხალხი გამოიფინა. ორლობეებში წიოკობა ატყდა და როცა გაიგეს „სასწრაფო მანქანა“ მუშტარს ეძებსო, ქალაქს წამსვლელებიც ბლომად გამოჩნდნენ.

ცოტა ხანი და ვართაზაროვი უკვე

თბილისისკენ მიაქროლებდა „მძიმე ავადმყოფებს“, ანუ ხილის გოდრებს, პამიდორის ყუთებს, ტომრებს, კალათებს — პატრონებითურთ. გზაში შემხვედრნი სწრაფ განკურნებას უსურვებდნენ „სასწრაფო“ მანქანაში „მსხდომთ“.

26 კომისრის სახელობის რაიონის საკოლმეურნეო ბაზრის კარებთანაც თითქმის იგივე სცენა განმეორდა.

— არიქა, დაშავებულები მოუყვანი-ათო! — ჩოჩქოლებდნენ მყიდველ-გამყიდველნი, კინალან ექიმებსაც კი დაუძახეს „დაშავებულთათვის“ სასწრაფო დახმარების აღმოსაჩენად. მაგრამ ოინი მალე გამოირკვა და ვართაზაროვს საჭირო „სასწრაფო დახმარება“ მილიციის მე-10 განყოფილების მუშაკებმა აღმოუჩინეს.

აღნიშნულმა განყოფილებამ მილიციის სამმართველოს 17 ფურცლად დაწერილ აქტში დაწვრილებით მოახსენა სპორტისადმი ვართაზაროვის უსაზღვრო სიყვარული, რასაც მზადაა შესწიროს სასწრაფო დახმარების მანქანა **მოდ 70-29**, მაგრამ ცნობილია ჩვენი სახალხო სასამართლოს გულცივობის ამბავი: საექვოა, რომ იგი დაეთანხმოს ვართაზაროვს ამ თავგანწირვაზე.

სწორიც იქნება. ხომ საჭიროა დიდი ხნის ჯირითის შემდეგ ცოტა ხნით მაინც დაისვენოს მანქანამაც და ვასილ მაცაკიჩმაც?

ს. შარაბდელი

ღირეკტორი

თავს კარედ კრძნებს

ნახ. ირ. გორდელაძისა

ვაჭრობაში თავისებური სტილი უნდა გქონდეს, შინაური უნდა გწამდეს, ხათრი და პურ-მარილი უნდა გახსოვდეს. ვთქვათ, მალაზიას ორმოცდაათი ცალი ისეთი რამ მოუვიდა, რასაც უკან ორასი მყიდველი მოჰყვა; შენ კი დირექტორი ხარ, როგორ უნდა მოიქცე? უნდა აიღო და პირდაპირ სავაჭროდ შემოსულ, ან რიგში მდგომ მოქალაქეებს გაუნაწილო? არა, ეს სწორი არ იქნება. უნდა აარჩიო: ჯერ შენი შინაური, მერე უფროსი, უფროსის შინაურები და შემდეგ კი...

— ვინ მსჯელობს ასე, ვისია ეს უცხო მორალი? — იკითხავს მკითხველი.

რა თქმა უნდა, ეს ჩვენი მორალი არ გახლავთ, არც თქვენი. საერთოდ, საბჭოთა ვაჭრობის სტილთან და მორალთან „ზემორე თქმულს“ არაფერი აქვს საერთო.

ეს ყოფილა ჩვენი ერთ-ერთი უნივერსალის ერთ-ერთი დირექტორის „სტილი“ და სანამ ზემოაღნიშნულ დირექტორს გაგაცნობდეთ, გვინდა წარმოგიდგინოთ მისი სტილით მუშაობის ერთ-ერთი ნიმუში:

ჯერ ისევ ცხელოდა, როცა „დირექტორისადმი რწმუნებულმა“ მალაზიამ გულის გამაგრილებელი საქონელი მიიღო: თეთრი, კოხტა, კრიალა მაცივრები ჩამწკრივდა სადგურის საწყობის წინ, სათანადო ზედნადები მალაზიამ ის-ის იყო მიიღო, რომ მომხმარებლები რიგში ჩადგნენ. იდგნენ ჯიუტი მოთმინებით, სალაროს ეძალებოდნენ ფული ჩაიბარე, ნანატრი ჩეკი მოგვაწოდეთ, მაგრამ მომხმარებლებისთვის არავის ეცალა. დირექტორის კაბინეტში ფუსფუსი შეიქნა, ტელეფონი ამუშავდა და სადღაც დატრიალდნენ „შინაურები“.

აი, ჩამოდგა მაცივრებით დატვირთული მანქანაც. სალაროსთან მდგომნი გუნებაში ითვლიდნენ რომელი მაცივარი რომელ რიგში მდგომ მომხმარებელს შეხვდებოდა, ითვლიდნენ, ითვლიდნენ და მაცივრების რიცხვი კი თანდათან მცირდებოდა, მანქანაინაღ უკანვე მიდიოდა ისინი „შინაურების“ მისამართით ისე, რომ რიგში მდგომთაგან ძლიერ ცოტა გაბედნიერდა.

მაგრამ აი, იღება კაბინეტის კარი და დირექტორი ყველას რიხიანად აფრთხილებს:

— მაცივრები აღარა გვაქვს, უკვე გავეციო!

გაფრთხილებას მომხმარებელთა განცვიფრება მოჰყვა, განცვიფრებას შეკითხვები, შეკითხვები აღშფოთებად გადაიქ-

- როდისღა დაბრუნდება მივლინებიდან დირექტორი?
- კიდევ ორ თვეს დაიგვიანებს!
- მთელი ზაფხული აქ არ იყო, სად გაგონილა ასეთი ხანგრძლივი მივლინება?
- რა ქნას, ადგილზე ამოწმებს მუშაობას: ზაფხულში მკას და თიბვას, შემოდგომით მოსავლის აღებას, შეთავსებით საშემოდგომო ხვნა-თესვასაც გადაჰკრავს თვალს.

ცა. დირექტორს უმტკიცებდნენ — ასე არ შეიძლებაო, ვის გაუგონია საქონლის გზაშივე გაყიდვა, როცა აქ რიგში ჩვენ ვდგავართო? ამას გარდა, აგერ, ჩვენი თვლით ეხედავთ. 10 ცალი კუთხეში რომ გაქვთ მოფარებულიო. ერთი სიტყვით, დირექტორი „გაცხარეს“.

— შეგნება უნდა გქონდეთ, როცა გეუბნებით „არა გვაქვს“, მაშასადამე არა გვაქვს, — დაუსაბუთა დირექტორმა და თან განუმარტა:

— იმ ათ ცალს რომ ხედავთ, იქიდან ოთხი ცალი მე მინდა, ერთი ჩემ ძმას უნდა მიეცე, დანარჩენები სხვა დანიშნულებისათვის არის და, საერთოდ, მე ეს საკითხი შეთანხმებული მაქვს, მიბრძანდით და მიჩივლეთ!

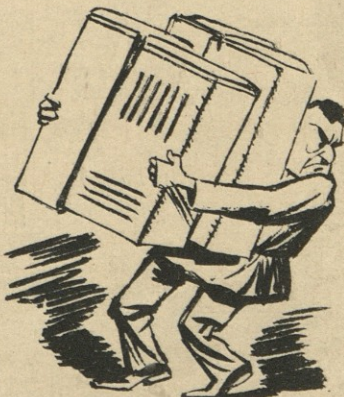
უჩივლეს კიდევ.

მაგრამ „კამეჩის მოჭიდავე ხარს განა რქები შერჩება?“ გაცხარებულ დირექტორთან ბრძოლა რა ხერხს დააყრიდა მომხმარებლებს? აი ფაქტი: საქალაქო საბჭოს აღმასკომის ვაჭრობის განყოფილებამ არც მწვადი დასწვა და არც შამფური: დირექტორს „ზოგიერ-

თი დარღვევისათვის“ საყვედური და გაფრთხილება გამოუცხადა, მომხმარებლებს ტკბილი განმარტებები დაურიგა — ზოგს წერილობით, ზოგს სიტყვიერად, ხოლო ის გადამალული მაცივრები კი... რა იქნა ის მაცივრები?

ეს ჩვენ არ ვიცით. ვიცით მხოლოდ, რომ ყველაფერი ეს მოხდა გორის უნივერსალში და ზემოაღნიშნული უნივერსალის ზემოაღნიშნული დირექტორი პატივცემული ჯანდიერი დღესაც მშვენიერად გრძნობს თავს.

მახვილაკი

პოინტუნი პოსტ

ეს ერთი ხანია, რაც ღმერთი აღარ სწყალობს ქედ-
ლანთ მიხას: სად არ იყო, სად არ დაუნთო სანთელი, წმინ-
და გიორგი და ალავერდი მოილოცა, ბოჭორმის გალავანთან
მუხბი მოიყარა, მაგრამ არ იქნა და არ ჩამოეხსნა ეშმაკი.

ჯერ იყო და ამ გვალვიან წელს, სკოლის კუთვნილ
წყალს თავის ნაკვეთში რომ უგდებდა მთვარიან ღამეს, სი-
მინდებიდან ტიტლიკანა ეშმაკი გამოუხტა და დაიწყო მიხას
გარშემო უცნაური პრანკვა-გრეხვით ცეკვა-თამაში. მიხამ
პირჯვარი გადაიწერა და დაიძახა: „ღმერთო მიშველეო“,
მაგრამ რომ დაატყო ღმერთი არა შევლოდა, თოხი ხელიდან
გააგდო და ისე მოუსვა, რომ „პობედაც“ ვერ დაეწვოდა.

მიხამ ახალი თოხი გააკეთებინა და ზედ ჯვარი დაასო,
სახლის კარებზე ნალი მიაკრა, ღობის მარგილზე კბილებდა-
კრეკილი ცხენის თავის ქალა ჩამოაცვა, თუ წინ კატა გადა-
ურბენდა—კოლმეურნეობაში იმ დღისით კეთილ ვერ გაიყუ-
ნდით, ტყეში თუ კურდღელს გადაეყრებოდა, ქიგოს ჭრაზე
ხელს აიღებდა და მაშინვე სახლში გამოსწევდა. ვერც ცოლ-
მა შეაგნებინა რამე და ვერც შვილებმა. შვილების გახსენე-
ბაზე ხომ მიხა ღამის გადაიროს: სამივე ბიჭი აპყვა ვარდუ-
ანთ გოგონას და ბერძენიანთ ვანიას, კომკავშირში ჩაეწერნენ
და ახლა თავის ძმისწულეებთან ერთად იმდენს უჩხიკინებენ,
რომ ღამის მიხას ღმერთზე ხელი ააღებინონ.

ცოლი ხომ იმდენად ვათამამდა, რომ აღარ ერიდებო
და პირში დასცინის. „ღმერთო შეუნდო“ ფიქრობს მიხა, და
თავის ვენახს თავს ევლება. მერე რა ვენახი აქვს: ავ თვალს
არ ენახებო, ვენახი კი არა—მსხალი უდგას იქ მიხას ისეთი,
რომ აკაცი უკეთესს ვერ ინატრებს. დღეს-ხვალ დაკრფეს მიხა
და აშენდება კიდეც, იმდენი ასხია. ყოველდამ ჩადის და
ყარაულობს ზიზა, რადგან შემჩნეული აქვს, რომ ბევრი ბიჭი
უკრაქუნებს კბილებს. მსხლის ახლომხლო თავის შვილებ-
საც არ აქაჟანებს.

ამ საღამოთი ც ძლივს დააღწია თავი მიხამ ცოლის სა-
ჯედურჯეს და შებინდა თუ არა, აილო კომბალი და
მსხლის საყარაულოდ წავიდა.

მიხა პატარა ქოხში შევიდა, გადაიწერა პირჯვარი და
წამოწვა. მოშორებით გემრიელი ტვირთისაგან მიწამდე ტო-
ტბდახრილი მსხალი დგას.

ნას შემდეგ, რაც რიყესთან სიმინდის პირას ეშმაკი
გამოეცხადა, მიხა მარტო კომბალს აღარ ენდობა, ვეება ძალ-
ლიც თან დაჰყავს.

ახლაც, წამოწვა თუ არა ზიზა, პირი მსხლისკენ ქნა და
ცალი ხელიც ძალს გადაჰხვია.

წვეს მიხა და ოცნებობს. მადლობას სწირავს ღმერთს,
რომ თავის საყვარელ მსხალს წელსაც ასე ასხია. მართალია,
სიმინდმა კარგი ტარო არ გაიკეთა, რადგან წყალს ეშმაკი
დაეპატრონა, მაგრამ მსხალი ხომ აქ არის?

მთვარე ამოვიდა და იქაურობა გაანათა.

„ნეტავ ის ნალიკენარი სადღა გადაიკარგა? ერთადერ-
თი ეგლა დადის სოფელში პატიოსანი და ღვთის მორწმუნე
ადამიანი“, ფიქრობს მიხა და, ღმერთო, შენ უშველე! ეს რა
სასწაულია, ეს რა მოველინა? ეჩვენება თუ ცხადად ხედავს?
მიწიდან ამოძვრენ თუ ციდან ჩამოფრინდნენ? ღმერთო, შენს
ძლიერებას ენაცვალს მიხა! ანგელოზებია, ნამდვილად ანგე-
ლოზები! აუ, რამდენია! ერთი, ორი, სამი!...—თვლის მიხა
და პირჯვარს იწერს.

მიყურებული, ბომბორა კუდში ცხვირჩაყოფილი ძაღლი
წამოვარდა ყფით, მაგრამ მიხამ მოასწრო და საყელურში
ხელი სტაცა.

— ჩუმად, მურა!—ჩურჩულით აფრთხილებს ძაღლს მიხა,
—არ დაფრთხო, მაგათ მადლსა და ძალს ვენაცვალე, ნახე
მსხალს როგორ ბარაქას მისცემენ.—მიხა ცხვირ-პირზე ხელს
უქერს, რომ არ დაიყუფოს და თან საყელურით ძლივს იმა-
რებს.

„ღმერთო ძლიერო!“ სულ თეთრად არიან გამოწყობი-
ლნი თავით ფეხამდე! მხოლოდ ვერ გაურკვევია მიხას: თავ-
ზე ნათელი გადასდით თუ შუბლზე სანთლები აქვთ მიკრუ-

ლი? იმ ერთ მაღალს კი ცალ ხელში კელატარი უჭირავს
და ცალითაც საცეცხლურს იქნევს (მთავარანგელოზი ნამდ-
ვილად ეგ უნდა იყოს). აგერ ბოლი როგორ აღის მაღლა
და ტოტებს ეკმევა. რა ხმატკბილად გალობენ! დაშპრდება
მსხალი, ნა რას იხამს? წელს ვერც კი ჩამოლევს. „ღმერთო,
შენს ძლიერებას ვენაცვალე!“ პირჯვარს იწერს მიხა, ანგე-
ლოზები მსხალს ირგვლივ უვლიან, ზოგი ზედ აღის, ზოგი
ჩამოდის... მაღლო და ძალო ცისაო, შენ მოუბართე მიხას
ხელი.

მამა-ღმერთმა პირი იბრუნა მიხასკენ და ეშმაკის მა-
გივრად ანგელოზები გამოუგზავნა. განა ტყუილად ჩაუვლიდა
ბოჭორმაში ასვლა?

უეცრად ძაღლი ხელიდან გაუსხლტა მიხას, გაქანდა
მსხლისკენ, პირველსა და მეორე ანგელოზს კული მოუქნია
და ფეხებთან გაუგორდა, მთავარ ანგელოზს კი ღრწით
მეუტია, გააფთრებთ ეცა! ანგელოზმა რალაცა დაიყვირა და
სანამ ღობეზე გადაფრინდებოდა, ძაღლი ისევ წამოეწია, შე-
მოახია თეთრი სამოსელი და ტიტველა კანჭზე დასწვდა.
აყვირებული ანგელოზი ძლივს გადაფოფდა ღობეზე და
თვალთვან მიიმალა.

თვალბდაქუცრუ და გაოგნებულ მიხას პირჯვრის წე-
რა არ შეუწყვეტია, სანამ ყველა ანგელოზი ღობეს იქით არ
გაქრა, მხოლოდ ერთი რამ ვერ გაიგო: ყველას მოელაქუცა
ძაღლი და ის ერთი რად გააგდო. მერე თვითონვე დაასკ-
ნა: ყველაფერი ღვთის ნებით კეთდება, ალბათ, ეს ერთი
ბოროტი ანგელოზი იყო, თორემ ძაღლს საიდან შეეძლო
ეცნოო...

მეორე დღით მიხა თავჩაქინდრული იდგა მსხლის ქვეშ:
ძირს ფოთლები და დამტვრეული ტოტები ეფინა, ხოლო
ხეს აქა-იქ ქვით ჩამოსაგდები მსხალი-ლა ება.

და გაიკვირვა მიხამ: ეშმაკმა წყალი წაართვა, მაგრამ
არც ანგელოზებმა დააყარეს ხეირი.

პირველად შეაგინა ღმერთი მიხამ. ცხენის თავის ქალა
მარგილზევე დამტვრია, სახლის კარებიდან ნალი ჩამოგლიჯა
და ის იყო მარანში შედგა ფეხი, რომ იქვე გაშუშდა: მარნის
ერთი კუთხე მსხლით იყო სავსე.

გაოცდა მიხა, როცა გასინჯა და თავისი მსხალი იცნო.
მაშინვე მუხლზე დაეცა და ღმერთს პატიება სთხოვა და
ერთი ცხვირით კი შეუთქვა აწყურის თავში წმინდა გიორ-
გის. თურმე ანგელოზებს მისი დახმარება სურვებით და ის
კი აგინებდა. ღმერთო, შენ მიუტევე შეცოდებანი მონა-
სა შენსა მიხას! უეცრად ზიზას ბაღიდან დაპარაკი მოესმა
და სმენად გადაიქცა.

— ძალიანა გაქვს?

— არც ისე ძალიან, საცეცხლურად გაკეთებული ჯამი
დავარტყი და იმით ძლივს მოვეშორე, პირდაპირ კანჭში მე-
ცა ეგ სამგლე, მთელი ზეწარი ზედ შემომახია, რალა მე ვცა-
ვარ ნიშანში ამოღებულნი ვერაფრით ვერ შევიჩვიე.

— არაფერია, ზეწარს გიშოვით და კანჭიც მალე მო-
გირჩება, სიმინდების პირას კოობერატივში ნაყიდი თხის
თავის ნიღაბი რომ წამოიცივი თავზე და ეშმაკივით რომ გა-
მოუხტი მაზაჩემს, ის შეგრაჩა, მაგრამ ანგელოზობა აღარ
გეპატიო...

ბიჭები ახითხითდნენ.

— რაღა, ძმაო, მსხლის კრეფა გიშველო და ძაღლსაც
დანაგლეჯინო?

— აგრე რომ არ დაგვეკრიფა, გემოსაც ვერ გავუსინ-
ჯავდით, სულ ბაზარში გაიტანდა გასაყიდად!..

ეს რა ესმის მიხას? ნამდვილია თუ ყური ატყუებს?
თხის თავიო? გაშტერდა მიხა, თვალები უაზროდ დააცეცა,
მერე მუხლზე ხელი მიირტყა, აიწია და ჩამტვრეულ ფანჯ-
რიდან გაიხედა. გაიხედა და წუხანდელი ანგელოზები დაინა-
ხა. პირველად გაეცინა თავის თავზე მიხას.

— ახია ჩემზეო!..—ჩაიბურტყუნა და თავის შვილებს
შეუტია:—მოდით, ამ მსხალს მოუარეთ, თორემ ტირილით
შეგიცვლით წუხანდელ გალობას!

ორმაგი სანახაობა

თქვენ ყიდულობთ კინოთეატრის ბილეთს, თქვენი კანონიერი ჯიბიდან იხდით კანონიერ საფასურს და იკავებთ კანონიერ ადგილს. დარბაზში რომ სასიგნალო შუქი თვალს ჩაეკრავთ, ვილაც მრისხანედ ჩაგდახით:

— მოქალაქე, აბრძანდით!

თქვენ გაკვირვებით შეხედავთ ამ მრისხანების „პატრონს“.

— აბრძანდით!

— რატომ?

— იმიტომ, რომ ეგ ადგილი ჩემია!

— არა, ჩემი გახლავთ!

— ჰმ, როგორ არ გრცხვენიათ სხვის ადგილს რომ იკავებთ? მიჩვენეთ ბილეთი!

ამ სიტყვებზე ის ბილეთს აფრიალებს. თქვენ სინჯავთ საკუთარ ბილეთს, დაკავებულ ადგილსაც ამოწმებთ და რაკი რწმუნდებით თქვენს სიმართლეს, შეურაცხყოფელს თავახიანი საყვედურით მოაგონებთ, რომ საჭიროა მან შეამოწმოს თავისი ბილეთი და მონახოს კუთვნილი ადგილიც. არ გაგიკვირდეთ, თუ ამ მითითებას თქვენი ცხვირისაკენ გამოქნეული მუშტიც მოჰყვებს.

— მე კი არა, შენ უნდა შეგემოწმებინა და ადგილი ისე დაგეკავებინა, აი, ჩემი ბილეთი, თვალები გააქციტე!

თქვენ ნახულობთ მის ბილეთს და განცვიფრებისაგან მართლაც აჭყეტთ თვალებს: სწორედ იგივე ბილეთი, იგივე ნომერი იმავე ადგილზე, რაც თქვენ უკვე დაკავებული გაქვთ!

„რატომ?“ კითხულობთ თქვენ.

იმიტომ, რომ კინოთეატრის სალაროში ერთი და იგივე ბილეთი გაყიდეს ორჯერ, ან სამჯერ და ეს შეცდომით კი არ მოხდა. მიმართავთ მოლარეს და ლებულობთ რჩევას:

— მიბრძანდით ქანდარაზე, იქიდანაც ჩანს ჩვენი ეკრანი!

აი, როგორია „ორმაგი სანახაობა“, რაც საგანგებოდ კინოთეატრ „განთიადში“ უჩვენეს მაყურებლებს მჭედლიშვილს, სანიკიძეს, ჟღენტს და კიდევ სხვა რამდენიმე უდანაშაულო დამნაშავეს. მათ ხელში ეჭირათ მე-20 რიგის მე-4, 5, 6, 7 ადგილზე აღებული ბილეთები და ამავე რიგის ამავე ადგილებზე გაცემული ბილეთებით გამორეკვა მოუნდომეს.

რადგან მათ კინოთეატრის ადმინისტრაციისაგან ვერ მიიღეს მაშინ პასუხი, ნიანგს სურს მიზეზის გამორკვევა, თუ რატომ და ვისი ყოჩაღობის შედეგად ხდება იქ ასეთი „ორმაგი სანახაობის“ ჩვენება?

შარიანიძე

— შეხედე ნაზიკოს, როგორ უხდება ქვრივობა, რა ნაზია და რა ლამაზი!

— ნეტავი მეც მქონდეს საბაბი, რომ შავებში გამოვეწყო! ნახავდი მასზე უფრო თუ არ მომიხდებოდა!

ტყიბულში ფართო საბინაო მშენებლობის მიუხედავად აგურები და ეზოები კეთილმოწყობილია და ახლად აგებულ შენობებთან ჭაობებია გაჩენილი.

ყიყინა და

თავყინტორა...

ყიყინა და თავყინტორა იძახოდნენ: „ყუა, ყუა! რა აუზი გავვიმართეს სახლებსა და სახლებს შუა! ამ ჭაობთა გაჩენისთვის უფროსს ქონდეს გახარება, მას ჰფარავდეს მამა-ლმერთი და თორმეტი სახარება; ვინც ლტოლვილებს არ მოგვაკლო მოლხენა და ჭამა დიდი. იქ თუ დაშრა, აქ მოვაწყობთ კოლხიდა და ჭალადიდი,

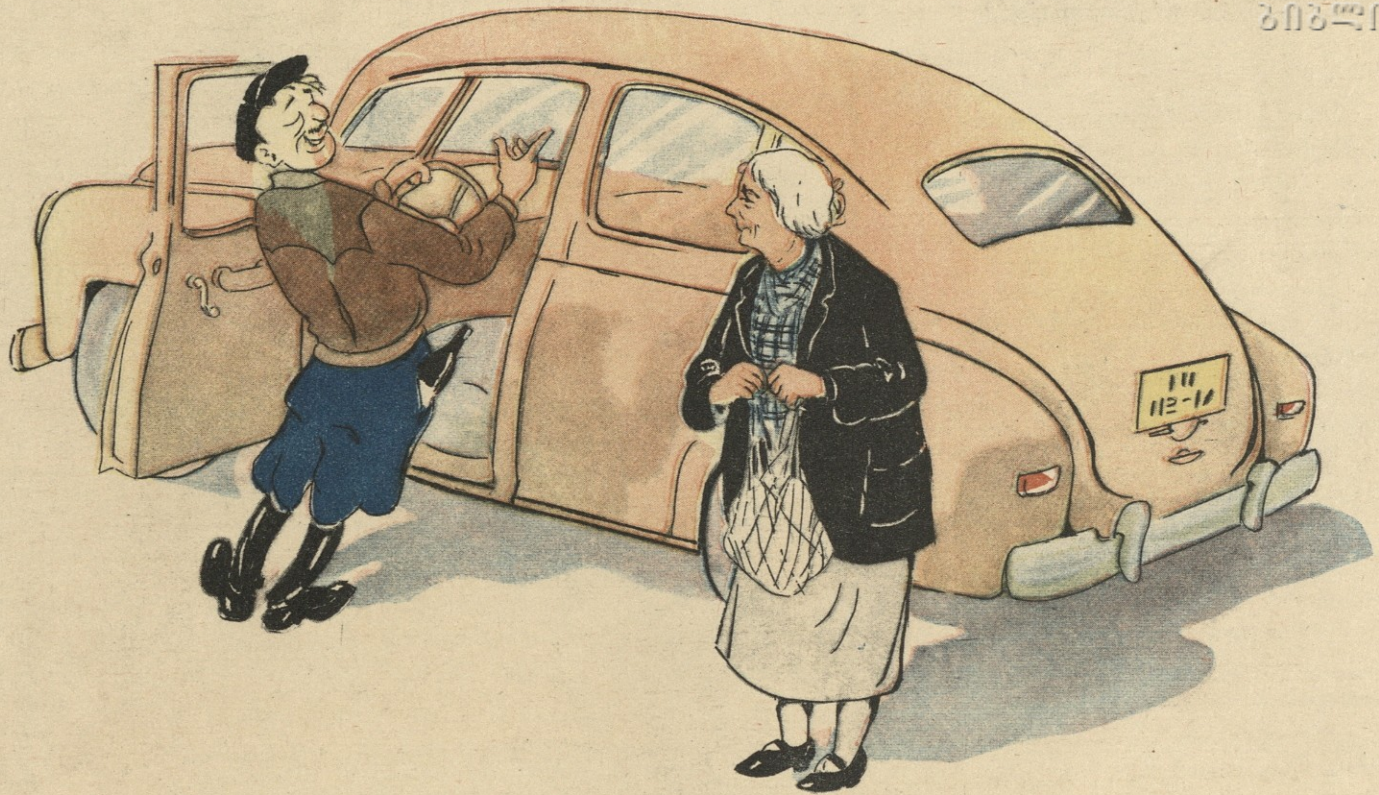
რომ ეს კოხტა შენობები არ დაეტოვოთ ტლუდ და ობლად! გაემრავლდეთ და დავესახლოთ მეშახტეთა გამართობლად!“

ახალ სახლებს რომ ვაშენებთ მოხატული უბე-მკერდით,— ბაყაყების ინკუბატორს ნუ გაემართავთ იმათ გვერდით.

3. ბარბაქაძე

ნიანგის საკუთარი კორესპონდენტი

— რას სჩადი, შვილო, ფეხზე ძლივს დგახარ და მაინც მანქანით გინდა წახვიდე?
— მაშ რა ვქნა, დედი, ფეხი რომ აღარ მემორჩილება, მანქანამაც არ წამიუვანოს?!

ქობულეთი, ჩაქვი, ციხისძირი, მწვანე კონცხი, მახინჯაური! ამ სახელების გაგონებისთანავე თქვენს თვალწინ წარმოისახება შავი ზღვის მოლივლივე სანაპირო და ზღვის სანაპიროზე ჩამწკრივებული კურორტები.

ხის ფიცრული, ფიცრულის სიღრმეში ქალაღდის კაცები, წრეები, წერტილები. დახლზე ჩაყანგული, ლულაგადაზნეჭილი თოფები, ხოლო თაროებზე ობმოდებული ნივთები, რომლებიც შეგიძლიათ მოიგოთ, თუკი აუც-

რითი ჰგვანან ისინი ერთმანეთს? — ფერადი კენჭებით მორთული ნაპირით! — დაიძახებთ მაშინვე. — პალმებისა და მანდარინების ხეივნებით, სუბტროპიკული მცენარეულობით, უამრავი დანსვენებლებით!

დენელი სროლით ათი გასროლიდან ათ ქულას მოაგროვებთ.

მაგრამ ყველაზე მთავარი კი გავიწყდებათ. ამ კურორტების დახასიათება სრული არ იქნება, თუ არაფერს ვიტყვით ტირებზე... დიახ, დიახ, ჩვეულებრივ ტირებზე, რომლის კულტურაც ასე მასობრივად არის დანერგილი და გავრცელებული ამ ადგილებში.

ტირის დახლთან შესანიშნავი ვაჟაკი დგას და მოწყენილი, მელანქოლიური თვალებით ირგვლივ მოფუსფუსე დამსვენებლებს შესცქერის, რომლებიც ჩვენ დიად სამშობლოს შორეული თუ ახლო კუთხეებიდან იმისთვის მოსულან, რომ ზღვაზე იბანან, მზეზე გაშავდნენ, წესიერად დაისვენონ და ახალი ენერჯია დაიგროვონ.

მწვანე კონცხზე გაზეთები არ იზოვნება, მისთვის პატარა ჯიხურიც არ დაუდგამთ. გარდა ორი სასაუზმისა, იქ არავითარი მალაზია არ არსებობს, ასანთი რა არის, ასანთი რომ გინდოდეს, ვერსად იყიდი. სამაგიეროდ იქ ტირია, რომლისთვისაც რკინიგზის ბაქნის ბაღში შესანიშნავი ადგილი დაუთმიათ.

დგას დახლთან ტირის მფლობელი. ისეთი ჯანიანია, კოლმეურნეობაში რომ გაუშვა, დღეში სამ შრომადღეს გამოიმუშავებს. მაგრამ, ნაცვლად კეთილშობილური საქმიანობისა, დილიდან საღამომდე ფეხმოუცვლელად ტირში არის გამომწყვდეული.

მახინჯაურში ხეირიანად ვერსად ისაუზმებ, ბაზარზე ვერაფერს იყიდი. სამაგიეროდ ტირი გამომწვევად გამოიყურება ბაზრის გვერდით!

რასაკვირველია, დამსვენებელმა გაზეთი თუ ვერ იზოვნა, მის წასაკითხად ტირში არ შევა, თუ ვერ ისაუზმა, შიმშილის მოსაკლავად ტირს არ ესტუმრება, ან რა ეტირება? ამ შესანიშნავ კურორტებზე იმისთვის ჩამოსულა, რომ ზღვას მიაშუროს და მის თბილ ტალღებში ნებივრად იბანაოს. იყოს ტირი, ჩვენ მისი საწინააღმდეგო კი არაფერი გვაქვს, მაგრამ...

ქობულეთის სადგურში რომ ჩამოხვალთ, ქალაქის დათვალეირება ტირიდან უნდა დაიწყოთ, რომლის შენობა ქალაქის თავში დგას.

ქობულეთი, ჩაქვი, ციხისძირი, მწვანე კონცხი, მახინჯაური ერთმანეთს ტირის საქმიანობაში ეჯიბრებიან. განა არ ჯობდა კეთილმოწყობილობაშიც გამოეცხადებინათ შეჯიბრება!

ყველგან ტირი... ტირი... ტირი... თითქოს უიმათოდ წარმოუდგენელია ამ კურორტების არსებობა.

ბოლოს და ბოლოს რას წარმოადგენს ეს ტირები?

მე ვი მუჯო მხიბ ზნაირიოზე

საქართველო
ბიბლიოთეკა

როგორც ჩვენი კორესპონდენტი გვწერს, ბიჭვინთაში არქეოლოგიური გათხრების დროს აღმოაჩინეს IV-V საუკუნის ხუროთმოძღვრული ძეგლი და მის მახლობლად ძეგლი აბანო... თანდართულ სურათიდან ჩანს, ბიჭვინთაში აბანო არაა და დამხვეწებლები განსაკუთრებული ხალისით ისწრაფვიან V საუკუნის აბანოს ნანგრევები მაინც ინახულონ...

ბათუმის, მახინჯაურის, მწვანე კონცხის ხანა-პირო სუფთაა, თვითონ ზღვა კი...

ნაზ. გ. ფიცხალავასი

აი, ჩვენს გაბრიელს, მაგალითად, გულით სურდა გაშავება...

და გაშავდა კიდეც...

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონუშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირა-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ცამომც. № 20, ხელმოწ. დასაბ. 22/X-1954 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5, ნაბ. ფურც. 1,37. „ზარია ვოსტოკას“ სტამბა, რუსთაველის პროსპ. 42, შვკ. № 2337 უფ. 14663 ტოლ. 20.000

„სუვერენიზმი“

ადენაუერს ასე სურს,
დადესმაც ასე ინება,—
რომ თვალთმაქცობით დაფარონ
ვერმახტის აღორძინება.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

